

Stella gaat
undercover,
maar is dat wel
zo'n goed idee?

Petra Kruijt

Twijfels *over* België

Romantisch, charmant en vol humor

TWIJFELS OVER BELGIË

Lees ook de andere chicklit-uitgaven van
Uitgeverij Zomer & Keuning

PETRA KRUIJT
Gemma & partners

IRIS BOTER
Reünie in Rome
Gelukkig gestoord

MARIËLLE BOVENKAMP
Holiday blues
Dubbel verliefd
Vakantiepret?!

MARIJKE VAN DEN ELSEN
Leuk voor één nacht
Gek van jou!

JOLANDA HAZELHOFF
Party in Parijs

MIA LAND
Rondje!
Tot ziens!
Ik wil!

MARIËTTE MIDDELBEEK
Dior & dennenbomen
Lovalicious
Hex!

ELS RUITERS
Liefde in de steigers
Balletschoenen en boxershorts
Ik snap you not!

RIANNE VERWOERT
Trouw(en)
Match?!
Schikken of stikken

Petra Kruijt

Twijfels over België

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 550 3

NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen

Omslagfoto: Terry Doyle, Getty Images

Foto auteur: Monique Valkenburg

© 2010 Uitgeverij Zomer & Keuning, Kampen

www.nederlandsechicklit.nl

www.petrakruijt.nl

Alle rechten voorbehouden

1

Uiterst tevreden zat ik in de tram van Scheveningen naar station Den Haag na mijn interview met Johnny Depp. Het interview was een groot succes, want ik:

- frummelde niet aan mijn loshangende pluk haar
- stelde serieus goede vragen
- stamelde niet en stotterde niet
- wist het stukje maanzaad tussen zijn tanden te negeren
- had een goede balans tussen knikken en doorvragen
- signaleerde zijn grapjes en lachte erom
- rondde het interview netjes binnen het afgesproken halfuur af
- gaf Johnny ten slotte een nauwelijks klamme bedankhand, waarna hij me op mijn wang kuste.

Het was moeilijk te geloven, zelfs vlak nadat het plaatsvond. Maar we hadden echt tegenover elkaar gezeten in een rustig achterafkamertje van het Kurhaus, het hotel waar hij verbleef – iets wat overigens maar weinig mensen wisten. Ik, helemaal alleen met Johnny Depp. (Hoewel er aan de andere kant van de deur een dame stond die alles nauwlettend in de gaten hield. Volgens mij stond ze zelfs af en toe met haar oor tegen de deur te luisteren.) Het allerbelangrijkste, wist ik al ver van tevoren, was dat ik mezelf tenminste niet compleet belachelijk maakte –

dat lukte mij namelijk nog weleens. Maar vandaag niet. Ik was de beste journalist van Nederland. Misschien zelfs van de wereld. Als je niet hakkelt, stamelt, zweet of in tranen van geluk uitbarst wanneer je Johnny Depp interviewt, kun je alles aan. Ik voelde me de koning te rijk en te goed voor deze wereld.

Helaas waren er ook dingen waarop ik geen invloed had. De trein terug naar Amsterdam bijvoorbeeld, die uitgerekend nu uitviel vanwege een seinstoring. Maar mij kregen ze er niet onder. Ik reisde gewoon via Utrecht. Had ik mooi wat extra tijd om uit het raam te staren en te mijmeren over mijn ontmoeting met Johnny Depp.

Ik keek om me heen naar de andere mensen op het perron. Ik wist haast zeker dat ik de enige was die een vol halfuur met Johnny Depp had gebabbeld. Bijna had ik met ze te doen omdat ik zo'n waanzinnig interessante baan had en zij niet. Bijna. Want ik had er hard genoeg voor gewerkt, dus het was ook logisch en eerlijk dat ik het krediet kreeg.

De trein rolde het station binnen. Ik ging tegenover zomaar iemand zitten en vertelde haar waar ik net vandaan kwam. Ik kon het niet laten; ik moest het even aan iemand kwijt, ongeacht wie. Dat was ook publiciteit voor *Mariquita*. Kon nooit kwaad, hoewel zij niet tot onze doelgroep behoorde. Een interview met Johnny Depp was toch zeker voor iedereen interessant.

Zij tegenover me leek maar matig onder de indruk. Misschien vond ze me een opschepper. Maar het maakte niet uit. Mijn interview was een mooie gespreksaanleiding en ik had vermaak nodig, want ik was vergeten de AKO op station Den Haag leeg te kopen. Stom ook. Ik was er in gedachten straal voorbijgelopen. En die gedachten gingen voor de verandering eens niet over concurrerende tijdschriften.

Meestal rangschikte ik bij het uitzoeken van tijdschriften gelijk de aanwezige exemplaren van *Mariquita* zodat ze een prominente positie kregen. Ik zette ze voor de andere titels en verspreidde ze door het damesbladenschap. Waar je ook keek, je zag *Mariquita*. Uit onderzoek (ben even vergeten welk) blijkt dat tijdschriftenkopers in een kiosk voor de makkelijkste weg gaan: het blad dat het meest in het zicht staat, verkoopt het best. De plank

onder aan het tijdschriftenschap is een hotspot omdat daar de hele cover te zien is, maar de absolute topplek is een stapeltje naast de kassa. Je koopt een pakje sigaretten en een Twix en hup, je neemt ook dat tijdschrift even mee.

Tijdschriftenverkoop is een psychologisch spel. Ik speelde het graag mee, al was het me nog niet vaak gelukt om een stapeltje naast de kassa te creëren. Tenminste niet zonder dat de verkoper het opmerkte en me sommeerde de bladen als de wiedeweerga terug in het schap te zetten.

Ik was het gesprek met de oudere vrouw beu. De trein reed station Gouda binnen. Ik pakte mijn spullen bij elkaar alsof ik eruit moest en stapte over naar een andere coupé. Uit het raam kijken en nagenieten van mijn prestatie was ook prima. Ik hoefde niet zo nodig op te scheppen bij wildvreemden, want dankzij dit interview zou straks toch iedereen in het wereldje mijn naam kennen. *Interview: Stella Vonk*, zou erbij staan, vlak onder de kop van het artikel en vlak naast het hoofd van Johnny Depp. Ik zou telefoontjes krijgen van hoofdredacteurs die me smeekten naar hun blad over te stappen en mijn mailbox zou volstromen met complimenten van collega's – die het liefst in mijn schoenen zouden staan. Eindelijk zou ik erkend worden als de topjournalist die ik al jaren was.

Voor ik het wist, kwam ik al fantaserend aan in Amsterdam. Zelfs de overstap op Utrecht-Centraal had ik in mijn dromerige bui vlekkeloos gemaakt. Ik stapte in de tram en reisde drie haltes mee, tot ik vlak bij de redactie uitstapte. Die bevond zich in een verzamelpand met allerlei bladen die onder dezelfde uitgeverij vielen. Het was een imposant gebouw, maar het stond aan de verkeerde kant van de stad. Voorheen hadden alle redacties verspreid over panden in de binnenstad gezeten. Ik was toen nog geen medewerker – het schijnt heel sfeervol te zijn geweest.

'Hoe was je interview?' vroeg Nora zodra ik de redactieruimte binnenliep.

'Heel boeiend. Ik had ook niet anders verwacht met zo'n fascinerende man. En ik kon hem echt van alles vragen, afgezien van de verboden vragen uiteraard,' lachte ik. Elke beroemdheid had zo zijn *no-go areas*. Dat moest je als journalist respecteren,

anders kwam de pr-dame de kamer binnen en stuurde je stante pede de deur uit. ‘Hij vond het volgens mij ook leuk om met me te praten.’

‘Dus het wordt een topinterview?’ vroeg Nora met grote ogen.

‘Ik denk het wel. Maar goed, hij moet het ook nog accorderen.’ Het was algemeen bekend dat de types rondom celebrity’s moeilijk deden over elke komma, dus ik moest het secuur uitwerken. Bij interviewkandidaten van een iets minder kaliber speelde ik weleens met de uitspraken. Meestal in hun voordeel: ik poetste de boel wat op en voegde er een paar vleugjes aan toe – pit, humor, dat soort dingen. Dat kon nu onder geen voorwaarde. Gelukkig had Johnny genoeg interessante dingen gezegd om er een mooi stuk van te maken zonder citaten uit hun verband te trekken. En ik had speciaal voor deze gelegenheid een voicerecorder meegenomen, dus ik had de opname waarmee ik kon bewijzen dat hij alles gezegd had wat ik opschreef. Ik mocht dit niet verpesten. Niet nu, op het moment dat mijn journalistieke carrière op het punt stond een vlucht te nemen.

Ik was net lekker aan het tikken toen mijn chef, Hilde, naast mijn bureau verscheen. Vanuit mijn ooghoek zag ik hoe ze afwachtte tot ik stopte om haar aan het woord te laten. Ik maakte de zin af en keek op van mijn werk, maar juist op dat moment riep de hoofdredacteur Hilde bij zich. Mijn chef verontschuldigde zich en ik stortte me weer op het interview, dat al mijn aandacht opslokte. Het was uitstekend materiaal. Dit ging scoren, ik voelde het.

Een halfuur later kreeg ik een e-mail van Hilde. De pop-up rechtsonder in mijn scherm, met de onderwerpregel van de mail waarin stond dat het over mijn contract ging, prikkelde me om erop te klikken. ‘Kun je als je straks klaar bent naar mijn kantoor komen? Ik wil het over je contract hebben. Groet, Hilde.’

Oké, een interview met Johnny Depp uitwerken was natuurlijk heel belangrijk. Maar mijn eigen contract... Op dit bericht wachtte ik al weken. Over twee maanden liep het jaarcontract waaronder ik werkte af. Een nieuw tijdelijk contract mocht ik volgens de wet niet meer krijgen. Dus we gingen onderhandelen over een vast contract. Met nieuwe afspraken, over een beter

salaris en doorgroeimogelijkheden bijvoorbeeld.

Ik kon me niet meer concentreren op het interview. Het document met de notities tot dusver sloeg ik op in mijn persoonlijke map én op de gedeelde schijf, en voor de zekerheid mailde ik het ook nog even naar mijn privéadres. Ik stond op, rekte me uit en liep met een zelfverzekerde glimlach naar Hilde's kantoor. 'Binnen,' zei ze na twee korte klopjes op de deur van mijn kant.

'Hoi,' zei ik, en voelde de zenuwen opkomen. 'Ik zag je e-mail. Over mijn contract.'

'Klopt, klopt. Je bent er snel bij. Neem plaats.'

Iets in haar toon klopte niet. Zij klonk ook zenuwachtig, en een tikkeltje afstandelijk. Dat was nergens voor nodig. We waren op de redactie goede bekenden van elkaar, sommige redacteuren waren zelfs met elkaar bevriend. Niemand zei ooit dingen als 'neem plaats', tenzij het was tegen een hooggeplaatste bezoeker. Ik was lichtelijk van mijn stuk gebracht, maar deed wat Hilde zei. Vanuit mijn stoel keek ik haar afwachtend aan. Het is slecht nieuws, spookte door mijn hoofd. Heeft ze er minder geld uit gesleept dan ze voor me in gedachten had? Of is er helemaal geen nieuw contract voor me? Nee, nee – dat was onmogelijk. Ik kreeg altijd complimenten over mijn stukken, ideeën en motivatie. Een misvormde lach ontsnapte uit mijn samengeperste lippen.

'Ik ben bang dat het niet zo grappig is, Stella.'

'Daar ben ik dus ook bang voor!' Ik raapte al mijn moed bij elkaar en zei, stoerder dan ik me voelde: 'Nou, voor de draad ermee.'

Maar ik was bang. Bang voor de hamer, bang voor de klap, bang voor de vernietiging van al mijn plannen, waaronder de verhuisplannen die ik al een jaar had en uit wilde voeren zodra ik een vast contract kreeg en daarmee een hypotheek kon aanvragen voor een appartementje aan het IJ, zodat ik eindelijk de achterstandsbuurt kon verlaten waar ik sinds mijn komst naar Amsterdam woonde.

Hilde keek me vertwijfeld aan. 'Ik vind het zo erg.'

'Wat vind je zo erg? Kom op, kwel me niet zo.'

'De uitgever heeft besloten dat je contract niet verlengd

wordt. Er is op dit moment simpelweg geen financiële ruimte voor. Het risico is te groot om iemand bij *Mariquita* een vast contract aan te bieden. En een tijdelijk contract, zoals je weet, mag niet meer. Het spijt me, Stella. En dat meen ik oprecht.'

Verdwaasd staarde ik naar een turkse tortel die een nestje maakte in de richel voor Hildes raam. Ik keek mijn chef nog steeds niet aan toen ik vroeg: 'Ben ik mijn baan dan kwijt?'

'Eh... Ja. Daar komt het helaas wel op neer. Je moet weten dat iedereen hier het vreselijk vindt. Niemand gunt je dit. Je bent een fijne collega, een harde werker, een creatieve geest, een moderne vrouw, een grappig mens... Nou ja, je snapt de strekking – jij bent alles wat een tijdschriftredacteur moet zijn.'

'En toch moet ik weg.'

'Dat is het wereldje. Keihard.'

'Zeg dat wel,' dacht ik hardop. Ik wist best dat de meeste redacteurs met een tijdelijk contract eruit vlogen zodra er wet-
telijk sprake was van een vaste aanstelling. Ik was niet blind, dat had ik om me heen al ontelbare keren zien gebeuren. De uitgeverij kon het risico niet nemen nu de verkoopcijfers van de meeste bladen daalden. Dat begreep ik allemaal best. Maar dat ze de beste, de meest veelbelovende redacteur lieten gaan, ging er bij mij niet in.

'Ik mag je wel een freelancecontract aanbieden,' zei Hilde voorzichtig. 'Binnenkort willen we beginnen met een nieuwe columnserie en daar zoeken we nog een journalist voor. We denken aan een persoonlijke column met een groene insteek, want dat scoort tegenwoordig als een tiet. Ik las laatst in de NRC over een hippe commune in België, waar een steeds grotere groep Nederlanders naartoe gaat. Ze hebben het helemaal gehad met de consumptiemaatschappij.' Hier pauzeerde Hilde. Waarschijnlijk zag ze op dit moment de ironie van haar voorstel in. 'Nou, dat leek me net iets voor jou. Nu je hier geen werk meer hebt en zo.'

Ik wilde het best proberen, echt waar, maar het lukte me niet om vriendelijk op haar idee in te gaan. 'Daar heb ik nou totaal geen behoefte aan,' reageerde ik bot. 'Een stel hippies, die zogenaamd biologisch verantwoord leven maar ondertussen de hele

dag high zijn van hun zelfgekweekte wiet. Waar zie je me voor aan, zeg.'

Hilde fronste. 'Ik kan me voorstellen dat je dat nu zegt. Maar denk er nog eens rustig over na. Wie weet zie je het over een week in een heel ander licht. De column mag ook over bredere onderwerpen gaan, je hoeft niet alleen over de commune te schrijven. Vertel hoe het is om als voormalig carrièrevrouw je ambities overboord te zetten en te genieten van het simpele leven. Een beetje zoals Paris Hilton en Nicole Ritchie in die vreselijk neppe serie, maar dan leuk, en permanent. Terug naar de natuur, terug naar jezelf, dat soort verhalen. En dan ook nog in België! Ik zie het al helemaal voor me.'

Ja, zij wel. Zij hoefde niet haar biezen te pakken, haar hachje was veiliggesteld. 'Nou, ik niet. Absoluut niet zelfs. Hoe durf je me dit eigenlijk voor te stellen? Eerst kom je met slecht nieuws en hoppa, dan doe je er nog een schepje bovenop. Alsof het niet pijnlijk genoeg is.'

'Het is een mooie kans. Jij was de eerste aan wie ik dacht én aan wie ik het vraag. Er zijn vast genoeg journalisten die het willen doen. Je hebt alle vrijheid om de stukjes naar eigen inzicht in te vullen en je foto komt er iedere week bij te staan. Columnisten van *Mariquita* krijgen de rest van hun carrière op een presenteerblaadje.'

'Goh,' snauwde ik, 'ik dacht dat mijn carrière hier juist eindigde.'

'Je weet best wat ik bedoel. Zo'n column opent deuren die anders potdicht blijven.'

'Dat weet ik. Maar eerlijk gezegd weet ik zoals het er nu uitziet niet eens of ik nog wel zin heb in een journalistieke carrière.' Terwijl ik dit zei, ging er een steek door mijn buik. Natuurlijk meende ik dat niet. Maar ik ging echt niet meteen alle vacaturesites afstruinen en met hangende pootjes op sollicitatiegesprek bij een of andere flutredactie, doen alsof ik zóó graag voor ze wilde werken.

'Doe niet zo maf,' berispte Hilde me. 'Stella, jij bent voor dit werk gemaakt.'

'Blijkbaar denkt de uitgever daar anders over.'

‘Toe nou...’ Ze zuchtte. ‘Weet je wat? Als over twee maanden je contract afloopt, bespreken we dit nog een keer. Ik durf te wedden dat je tegen die tijd behoorlijk van gedachten veranderd bent.’

‘Ik durf te wedden dat ik hier tegen die tijd al niet meer rondloop. Hoeveel vakantie-uren heb ik nog staan?’

‘Pff. Dat weet ik niet zo uit mijn hoofd, hoor.’

‘Volgens mij zijn het er meer dan genoeg om de laatste twee maanden mee vrij te krijgen,’ zei ik. Waarschijnlijk zelfs meer, want met mijn geweldige werk had ik nooit de behoefte gehad om ertussenuit te knijpen. Het was nu ook bijna zomervakantie en ik zou eigenlijk maar een weekje vrij nemen. Elke dag was op de redactie sowieso een feest. Iemand, ik weet niet meer wie, had eens tegen me gezegd dat alleen zielenpieten met de verkeerde baan vakantie nodig hadden. Daarmee stemde ik volmondig in. Nu was dat allemaal voorbij en was ik de grootste zielenpiet, zonder baan. ‘Ik heb geen zin om hier mooi weer te spelen terwijl iedereen weet dat het over een paar weken afgelopen is. Dan vertrek ik liever meteen.’

‘Dat is je goed recht.’ Hilde knikte instemmend. Ze kon er niets tegen inbrengen, maar klonk teleurgesteld. Stiekem voelde dat erg lekker. Ze wilde echt niet dat ik wegging. Jammer genoeg was het niet aan haar om daar het laatste woord over te spreken. Het was haar van hogerhand opgelegd en nu moest ik vertrekken.

‘Zullen we vandaag dan maar beschouwen als mijn laatste werkdag?’ stelde ik voor. ‘Ik maak het interview met Johnny Depp af en draag verder al mijn werk netjes over aan Nora. Als er daarna nog vragen zijn, mag je me altijd bellen.’

‘Goed. Er zit niks anders op.’

‘Het spijt me,’ zei ik.

‘Geeft niet. Echt niet.’ Hilde kneep haar ogen samen om de opkomende tranen tegen te houden. ‘Weet je wat we doen? We organiseren een mega-afscheidsfeest, speciaal voor jou. Volgende week donderdag, vijf uur stipt. De meeste mensen zijn dan nog niet met vakantie. Ik zal ervoor zorgen dat je ons nooit kunt vergeten!’

‘Jullie vergeten zal ik sowieso niet,’ zei ik en wreef over haar

hand, die met een pen op het bureau speelde. Ze glimlachte door haar tranen heen naar me. Ik vluchtte de kamer uit omdat ik het anders ook niet droog zou houden. En tranen kon ik niet gebruiken als ik een goed interview wilde schrijven.

In de metro naar huis be kroop me een vaag, onbestemd gevoel. Ik had geen doel meer. Al jaren werkte ik naar een vast contract toe, om van daaruit hoger op te klimmen binnen de redactie en uiteindelijk binnen de uitgeverij. Dat pad hadden mijn grote voorbeelden bewandeld en ik was vastbesloten geweest in hun voetsporen te treden. En nu? In één klap was mijn toekomstplan verwoest. De vaste grond was met de botte bijl onder mijn voeten weggeslagen. Ik zweefde in het luchtledige. Ik was verloren.

Thuis aangekomen zakte ik lusteloos neer op de bank. Nu had ik mijn huisgenote, Michelle, nodig. Bij haar kon ik al mijn sores kwijt. Maar dat was pas na werktijd. Zij was nog lang niet thuis, zij had wél een baan. En wat voor een. Ze was zo'n hotshot-accountant bij een multinational op de Zuidas. Ik begreep er niks van dat ze met mij in een appartement woonde en niet allang een van die zakenmannen bij zijn stropdas had gegrepen om samen een decadent leventje op te bouwen in Oud-Zuid. Michelle beweerde dat ze haar type nooit tegen zou komen in de zakenwereld. Of als ze uitging. Of als ze met vakantie was. Of waar dan ook. Wat haar type dan was, tja – dat wist inmiddels niemand meer. Ik geloofde dan ook niet dat ze het zelf helder voor ogen had.

Ik startte mijn laptop op en surfte naar Villamedia, de site waarop bijna alle vacatures in de media verschijnen. Op de homepage trof ik direct alweer een somber bericht aan over geplande ontslagen bij een groot mediaconcern. Daarbij werden alle niet-verlengde contracten nog niet eens meegeteld.

Moedeloos klikte ik door naar de vacaturepagina. Onder het kopje 'Kranten/Tijdschriften/Persbureaus' stonden slechts drie vacatures, waaronder twee in een gat ergens in een volgens mij zuidelijke uithoek van het land. Ik had geen zin ze op zoekplaats.nl in te voeren, het was toch te ver weg. Ik vroeg me af wanneer Amsterdam uit de gratie was geraakt voor vestigingen

van redacties en bureaus. Waarschijnlijk was dat rond de tijd dat de huurprijzen in de hoofdstad de pan uit rezen, wat ze in principe altijd al deden. De enige enigszins passende vacature in heel Noord-Holland was bij een vakblad voor modeontwerpers. Ik had een hoop modekennis, maar met name in de segmenten ‘winkelketens’ en ‘niet al te dure maar toch erg leuke boetiekjes’. Van haute couture had ik totaal geen verstand.

Bah, bah, bah.

Wat haatte ik dit. Al mijn harde werk, poef, met een zwaai van de uitgeversstaf was het weg. Niks meer waard. Dat sloeg nergens op. Dat mocht niet mogelijk zijn. Van de ene op de andere dag was ik niks meer en moest ik met mezelf gaan leuren om weer aan een baan te komen, ook nog ver beneden het kaliber van mijn vorige. Nou, mij niet gezien. Ik had het gehad. Voor mij voorlopig geen werk meer.

Ik keek een uur, misschien wel twee, uit het voorraam naar buiten. Buiten, dat was een geasfalteerd plein waarop ik vanaf de tweede verdieping neerkeek, met een paar boompjes en wat Mondriaan-achtig aangelegde grasstroken – of gebruikte Mondriaan geen groen? Ik trachtte me een werk voor de geest te halen, maar het lukte niet. Ik kon alleen kijken naar de Turkse (of Marokkaanse, daar wil ik vanaf zijn) huismoeder die met twee grote tassen vol boodschappen diagonaal over het plein sjouwde. Haar benijdde ik. Zij had haar zaakjes op orde. Een gezin onderhouden leek me zonder twijfel de meest nobele taak die een vrouw kon vervullen. Carrière, dat was allemaal gebakken lucht. Gebakken lucht waarvan je heel riant kon leven, dat dan weer wel. Ik moest er niet aan denken dat ik de hand op de knip moest houden of dubbeltjes moest omdraaien of dat soort onzin. Daar had ik in mijn studietijd al genoeg ervaring mee opgedaan.

Misschien moest ik het einde van mijn baan bij *Mariquita* beschouwen als een kans om een heel andere weg in te slaan. Na mijn vwo was ik met mijn bijna achttien jaar te jong geweest om iets anders te ondernemen en ging ik dus maar in een moeite door naar de universiteit. Ook die doorliep ik zonder hobbels. Toen ik mijn master journalistiek behaald had was ik zo blij dat ik een baan kon krijgen, dat er niets anders meer in mijn gedach-

ten opkwam. Ik was bijna vanzelf terechtgekomen waar ik nu zat. De meest glansrijke carrières zijn niet meer dan een aaneenschakeling van gelukjes en toevalstreffers. Doe er een scheutje talent bij en voilà: een uitblinker is geboren. En hij is net zo makkelijk te gronde te richten.

Ik kon een lunchroom openen. Een kinderklledingwinkel. Een boekwinkel, zodat ik tijd had om iets anders te lezen dan mijn tijdschriften – die waren vakliteratuur, uiteraard, maar dat was nu voorbij. Of ik werd fitnessinstructrice, dan kwam ik ook eens toe aan sporten. Binnen de kortste keren zou ik een afgetraind lijf hebben. Dan zou ik nonchalant langsgaan op de redactie om eens te kijken hoe het met ze ging. En zouden de monden van mijn oud-collega's openvallen bij de aanblik van mijn perfecte sixpack, toevallig zichtbaar omdat ik op weg zou zijn naar het strand en behalve mijn bikini alleen een luchtig rokje aanhad. Mijn zongebruinde benen zouden superslank zijn en daardoor dubbel zo lang lijken als nu.

Oké, ik dwaalde wat af. Voorlopig was ik gezegend met een paar stevige Hollandse benen en gezonde rolletjes op mijn buik, die ik er met twintig crunches per ochtend ook niet af zou krijgen. Zeker niet als ik daarna zwichtte voor een boterham met de smeuijge chocoladepasta die Michelle ter verleiding in de kast zette. Zelf kocht ik verantwoorde lightkaas en Special K, die mijn huisgenoot dan weer opat. Het was geen wonder dat zij zo mooi slank was.

Als echt alles mogelijk is, vroeg ik mezelf, wat zou ik dan doen? En wat zou ik doen als ik doodziek was en nog maar een jaar te leven had?

Ik stelde mezelf alle psychologische, doorgrondende levensvragen die ik me herinnerde uit zelftests in tijdschriften, in een poging een nieuwe richting in mijn leven te vinden. Maar het licht zag ik nog niet. Het was leeg in mij nu ik niks meer had dat ik na kon streven. Altijd was er die promotie, dat contract, dat prestigieuze interview geweest. Altijd was er iets en nu was er niets meer.

2

Hoelang ik al in gedachten verzonken was toen de voordeur openging, was onduidelijk. Ik wist wel dat het Michelle moest zijn. Het was alweer halfnegen. Mijn huisgenoot werkte geregeld veertien of vijftien uur op een dag. Belachelijk, vond ik, maar volgens haar was het heel normaal en werd je bij haar op kantoor ondergesneeuwd door streberige collega's als je weigerde over te werken. Er was altijd wel iemand die het in jouw plaats wilde doen. En die vervolgens ook de felbegeerde promotieplek voor je neus wegkaapte. Michelle leefde voor haar werk. Als ze een goede beurt maakte bij haar leidinggevende, was ze dolgelukkig; als een directe concurrent haar voorbijstreefde, keek ik een weekend lang tegen een donderwolk aan.

‘Goedenavond,’ gaapte ze, en ze plofte haar jasje en aktetas op de bank. ‘Honger?’

‘Ik lust wel wat.’

‘Mooi, want ik heb vanaf mijn werk al bij de Chinees besteld. Het eten komt over een kwartier.’ Michelle liet zich naast haar spullen op de bank vallen en slaakte een diepe, moeizame zucht. Ik moest ondanks mezelf lachen om het tafereel. De laatste keer dat er bij ons in huis een serieuze maaltijd klaargemaakt was, was met gemak een maand geleden. Bij de Chinees, Italiaan, Thai en Argentijn kenden ze ons adres daarentegen uit hun hoofd. Michelle deed de bestellingen altijd vanaf haar kantoor, als ze op

het punt stond naar huis te gaan, en liet het eten ook daar op de rekening zetten. Het was een privilege dat ze kreeg dankzij het overwerken. Zo aten wij meestal gratis en werd koken nog minder aantrekkelijk. Het gratis eten was een belangrijke factor die mijn riante levensstijl mogelijk maakte, want als tijdschriftjournalist kreeg ik vooralsnog geen topsalaris. En ik zou het nooit meer krijgen ook.

Ik hoopte dat Cheng ons eten zou bezorgen. Hij had een oogje op Michelle en stopte altijd een zakje kroepoek bij de bestellingen omdat hij wist dat ze dat vergat. Sneu genoeg herkende Michelle het gebaar niet, want ze dacht ondertussen dat het een goede gewoonte van het restaurant was om iedereen gratis kroepoek te geven.

‘Komt er vanavond wat op tv?’ vroeg ze.

‘Geen idee. Ik denk dat ik vanavond maar eens een boek ga lezen.’ Nu ik geen baan meer had, moest ik me bezighouden met andere serieuze zaken. Ik wilde geen werkloze slampamper worden. Boeken lezen deed ik graag, maar het was er de laatste jaren niet van gekomen. Ik had in een tijdschrift een ervaringenreportage gelezen van een vrouw die haar televisie de deur uit deed. Ze was dolgelukkig en miste de beeldbuis geen seconde. Dat zou vast ook voor mij gelden. Bovendien was het goed om alvast te wennen aan het leesritme, mocht ik wel besluiten een boekhandel te openen. Vreemd genoeg voelde ik geen enkele behoefte om me vast in te schrijven bij de sportschool. Mijn plan om sportinstructrice te worden, viel dus alvast af.

Ik stond op uit de relaxstoel en speurde de kaften in onze boekenkast af. Het grootste deel ging over financiën en boekhouding (Michelles studieboeken) of sociologie (die van mij). Wij waren niet van die grote lezers, constateerde ik. Maar er stond wel een oud exemplaar van *De ondraaglijke lichtheid van het bestaan* van Milan Kundera, een boek dat ik alleen van naam kende. Best een intellectuele titel. Ik had geen idee hoe het in onze kast beland was. Als Michelle al een boek las, wat het een lekkere thriller van bijvoorbeeld Saskia Noort. En ik las, zoals gezegd, voornamelijk tijdschriften.

‘Dat moet een heel goed boek zijn,’ merkte Michelle op. ‘Ik

heb het van Joshua. Als je het uit hebt, vertel je mij dan ook even wat je ervan vindt? Liefst met een paar details zodat ik het geloofwaardig kan overbrengen als hij ernaar vraagt.’

‘Tuurlijk. Binnen een week,’ pochte ik. Michelles broer was de meest belezen mens ter wereld en kon het niet verdragen dat zijn kleine zusje liever met haar neus in de paperassen zat dan in een goed boek.

‘Je bent een schat.’ Ze veerde op omdat de bezorgscooter van de Chinees het plein overstak. Het was inderdaad Cheng. Ik zag het aan zijn knalroze helm. Grapje van zijn collega’s en nu zijn handelsmerk. ‘Pak jij wat borden uit de keuken?’

Michelle begroette Cheng bij de voordeur en ik dekte de tafel voor ons tweeën. Meestal aten we voor de televisie onder het genot van een aflevering *Charmed*, waarvan ze de dvd-box voor haar verjaardag had gekregen – van mij natuurlijk. Nu maakte ik in plaats daarvan de eettafel vrij en legde ik er twee placemats op, twee grote diepe borden, een setje met een vork, mes en lepel (ook al heel uitgebreid voor ons doen, Chinees aten we normaal met alleen een vork), twee glazen en een kan water.

‘Wat ben jij van plan?’ vroeg Michelle, die het eten theatraal op de voortafel zette.

‘Dineren.’

‘Gek mens. We hebben Chinees, geen driegangendiner van een sterrenrestaurant.’

‘Dat geeft toch niet. Nora werkt aan een artikel over gezond eten en ze vertelde me vandaag dat voor de televisie eten volgens de voedingsdeskundige de meest ongezonde manier is. Komt omdat je dan geen aandacht hebt voor je voedsel, doordat je constant afgeleid wordt door de televisie. Zo merk je niet wanneer je vol zit en eet je te veel.’

Dankzij mijn werk als journalist kwam mijn gedrag in vlagen. Als we de lezeres iets adviseerden, wilde ik die adviezen zelf ook zo veel mogelijk opvolgen. Ik vond het niet meer dan logisch om te testen wat we verkondigden. (Dat was ook weleens onmogelijk, trouwens, want we spraken onszelf meer dan eens tegen. Maar dat viel verder niemand op. De lezeres vergat onze adviezen sneller dan het blad in de papierbak lag.)

Shit, ging het door mijn hoofd. Onszelf? Verder niemand? Ik was geen onderdeel meer van *Mariquita*, dus dat soort dingen kon ik niet meer denken en mocht ik niet meer zeggen. Het besef drong stukje bij beetje tot me door. ‘Kom gewoon hier zitten,’ zei ik vastberaden tegen Michelle, die niet-begrijpend knikte en het plastic tasje naar de eettafel bracht. ‘Ik moet je namelijk iets vertellen.’

Ze schepte onze borden vol met nasi en foe yong hai. Ik was vanwege mijn werk een tijdje vegetariër geweest – ook al zo’n leuke ervaringsreportage – en zodoende stapten we over van babi pangang naar een van de weinige vegetarische gerechten op de kaart van de Chinees. De foe yong hai beviel zo goed, dat we niets anders meer bestelden. Het was ook een stuk minder vet dan varkensvlees. Tenminste, dat leek me toch wel.

‘Heb je spannend nieuws?’ vroeg Michelle. ‘Gaat het over een man?’

‘Nee. Helaas niet!’ Mijn huisgenoot en ik waren allebei single. Zij al anderhalf jaar, ik sinds alweer bijna een jaar. En dat terwijl we allebei zevenentwintig waren, een leeftijd waarop onze positie in de markt nog nét niet opgeëist was door de komst van een nieuwe generatie meisjes. Onze kansen waren nog niet verkeken. Maar dan moesten we ze wel grijpen.

‘Jammer.’ Ze nam een hap met een paar rijstkorrels en heel veel ei. Met volle mond vroeg ze: ‘Nou, wat is het dan?’

‘Mijn contract is niet verlengd.’

‘Ben je ontslagen?’

‘Nee, mijn contract is niet verlengd. Dat is iets anders dan ontslag.’

‘Wat is het verschil dan?’ Michelle beet op haar lip alsof ze het echt niet begreep. ‘In beide gevallen ben je je baan kwijt.’

‘Het verschil is dat je bij ontslag een fijne oprotpremie krijgt,’ zei ik kwaad, ‘en ik krijg helemaal niets.’ Het kostte me veel moeite om deze mededeling te doen zonder in janken uit te barsten. Maar ik ging heus wel iets van mijn leven maken zonder deze baan, hoe dan ook, dus het gaf niet. Heus niet. ‘Het geeft niet,’ herhaalde ik hardop, in een verwoede poging de tranen tegen te houden.

‘Wat klote voor je! Dit laat je toch niet over je kant gaan? Je hebt jaren voor die lui gesloofd!’

‘Ik weet het. Hilde zei ook al dat ze het heel erg vond en dat ze me graag in het team had willen houden. Maar de keuze is niet aan haar. De uitgever kijkt alleen naar de financiële kant van het verhaal. Aan die kant is het risico te groot om iemand in deze tijd een vast contract te geven. Dat begrijp jij als vrouw van de financiën denk ik wel. Vaste contracten zijn er bijna niet meer, in het hele bedrijf niet. Alleen de uitzonderlijke talenten krijgen die nog.’

‘En dat ben jij niet?’

‘Ik weet het niet. Het is gewoon lastig momenteel.’

‘Ja, maar dan nog. Ik schrik hiervan. Ik had geen idee dat het zó slecht ging.’

‘Tja.’ Ik nam een hap droge nasi. Het smaakte nergens naar en ineens kwam ook de structuur van de rijstkorrels met stukjes ongeïdentificeerde kruiden me vreemd voor.

‘Wat ga je nu doen?’ vroeg Michelle. Zonder mijn antwoord af te wachten, ging ze door: ‘Je moet snel weer gaan solliciteren, hoor. Er zijn vast genoeg bladen die jou willen hebben en je wilt geen gat in je cv. Dat is de doodsteek voor je carrière.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Het zal wel. Ik ga voorlopig weg uit de journalistiek.’

‘Dat meen je niet.’

‘Jawel. Het hoeft voor mij even niet meer.’

‘Het is het enige wat je kunt,’ zei ze goedbedoeld. ‘Ik zie jou niks anders doen.’

‘Mwoah. Ik kan heus wel meer dan dat.’ Ik dacht terug aan eerder die middag. ‘Hilde dacht trouwens net als jij van niet. Weet je wat ze me aanbood?’ zei ik snerend. ‘Ik mag voor *Mariquita* naar België afreizen. Ze heeft gelezen over een populaire commune die daar een milieu- en diervriendelijke leefstijl nastreeft of zo. Kun je het je voorstellen? Dan mag ik daar gaan wonen en columns schrijven over hoe het me bevalt tussen een stelletje vijftig jaar te late hippies.’

‘En? Wat heb je gezegd?’

‘Dat ik het een belachelijk plan vind, natuurlijk. Ten eerste ben

ik totaal geen biotype en ten tweede... Is het gewoon een belachelijk plan. Een commune! In België! Kom op.'

'Er is anders niks mis met een beetje verruiming van je opvattingen. En ook niet met België, trouwens. Je kunt je kater beter daar uitzieken dan hier. De mensen daar zijn een stuk aardiger dan hier in Nederland.'

'Ik heb niks tegen België of tegen de Belgen, het hele idee zint me gewoon niet.'

'Biologisch België is zo gek nog niet,' hield Michelle vol met een grote hap verre van biologische rijst en eieren op haar vork. Het zou me niets verbazen als de Chinees eieren uit de legbatte-rij gebruikt voor zijn foe yong hai. Niemand controleert daar immers op. Ineens had ik ook geen trek meer in het eten.

'Laat een mens toch eens een paar waardeloze excuses verzinnen zonder daar direct overheen te walsen met onweerlegbare weerleggingen, zeg,' zei ik terwijl ik mijn bord van me af schoof. Nu kon ik niets meer tegen Hildes plan inbrengen dan een slap 'ik heb er geen zin in'. Dat België een mooi land was en dat biologisch eigenlijk heel logisch was, was voor mij nog geen reden om mijn boeltje te pakken en gelijk columns over deze leefstijl te schrijven. Ik had ook nog een leven buiten mijn werk om. Zoals het contact met mijn huisgenoot. En mijn familie. Die woonde niet om de hoek, maar we zagen elkaar minstens twee keer per jaar. Hmm, dat was ook niet echt vaak. Wel vond ik de goede relatie met mijn kapper zelf heel belangrijk. Maar voor hem was ik niet meer dan een reguliere trouwe klant met een spaarkaart die eens in de drie maanden langskwam voor een doodnormale knipbeurt.

Verder... Had ik eigenlijk niet zoveel. Logisch; ik was vooral bezig met mijn werk. Maar de mensen van de redactie zouden mij snel genoeg vergeten, zo ging het altijd als iemand de dagelijkse lunchroddels niet meer meekreeg. Ik had het zo vaak gezien, dat ik het niet kon ontkennen. Bij *Mariquita* was het uit het oog, uit de mond, uit het hart. Tenzij... Tenzij ik een superinteressante column ging schrijven over mijn belevenissen in België. Maar nee, daarover had ik mijn besluit genomen.

'Je krijgt de kans om uit je comfortzone te breken kant-en-klaar

aangeboden,' vond Michelle. 'Daar zeg je toch geen nee tegen?'

'Dat uitgerekend jij moet beginnen over comfortzones,' lachte ik. 'Jij durft niet eens op die sexy rode pumps naar je werk te gaan. Als je vindt dat het een goed idee is, doe dan met me mee. Dan heb je pas echt lef. Dan breek je uit je comfortzone.'

'Je bent gek.'

'Nee, hoor. Ik denk alleen dat ook voor jou een *change of scenery* erg nuttig kan zijn. Wees eens heel eerlijk: zit er binnen nu en een jaar een promotie voor je in?'

'Waarschijnlijk niet. Maar binnen twee jaar wel, als ik zo doorga.'

'Als je zo doorgaat,' schamperde ik, 'zit je binnen twee jaar thuis. Of nee, dan lig je thuis. Onder de dekens met de gordijnen stijf dicht. Als je zo doorgaat, heb je binnen twee jaar een burn-out te pakken.'

Michelle keek bedenkelijk. Haar gezicht was heel expressief; ik kon er vrij nauwkeurig aan aflezen wat ze dacht. Haar ogen gingen langzaam van de ene naar de andere kant van haar voorhoofd, alsof ze haar gedachten ermee volgde. Eerst wreef ze over haar kin, toen glimlachte ze even, daarna sloot ze haar ogen en drukte haar vingertoppen keihard tegen haar slapen. Ik volgde het tafereel met buitengewone interesse. Dit was een zeer gewichtig proces. Wikken, wegen en overwegen.

Besloot Michelle dat ze het een goed idee vond, dan was er geen twijfel mogelijk: we gingen. Samen met haar het avontuur aangaan vond ik een stuk minder eng en tegelijk een stuk spannender dan alleen. Ik zag al voor me hoe we onze koffers pakten voor een reis naar het zuiden, hoe we samen op de trein stapten, hoe we in stapelbedden lagen en avond aan avond praatten over de andere leden van de commune, en niet in de laatste plaats over de vele mannen die door het werk op het land bruin en supergespierd waren, hoe we alles met elkaar deelden en de hele nacht door lachten om niks, net als op vakantie, hoe ze mijn columns las en er positief commentaar op gaf, met hier en daar de kritische noot van iemand die dezelfde dingen meemaakte als ik – kortom, ik zag voor me hoe heerlijk het kon worden. Mits ze ja zou zeggen.

Haar overpeinzing eindigde met een kort knikje. ‘Je hebt gelijk. Niet alleen jij, ook ik ben hard toe aan deze stap. Denk je dat er in die commune plaats is voor twee voormalige carrière-vrouwen?’

‘Voor vrouwen zoals wij? Ze ontvangen ons met open armen.’

*

‘En in haar laatste maand heeft ze als klap op de vuurpijl een interview met Johnny Depp weten te krijgen, met een verbluffend resultaat waarvan onze lezeressen zullen smullen. Zoals jullie horen, maar ook uit persoonlijke ervaring weten, is Stella een doorzetter en vastbijter die het blad veel goeds heeft gebracht. Dat blijkt ook wel uit de volgende stap die ze zet: Stella wordt een van onze columnisten, en wel vanuit België. Daar gaat ze deel uitmaken van een commune. Ik zal je missen,’ besloot Hilde haar speech. ‘Maar ik ben heel blij dat je hebt besloten dat we jouw verhalen níet hoeven te missen.’

Ik kon het niet helpen dat ik ergens halverwege Hildes ode begon te sniffen. Van drie kanten kreeg ik een tissue aangereikt. Als er een afscheid was, stonden er net zo veel dozen Kleenex klaar als hapjesschalen van ons favoriete bakkertje. Ik was niet de enige die de zakdoekjes bij mijn afscheid nodig had. Hoewel sommige wat minder betrokken collega’s – die van de marketingafdeling en de twee stagiaires die tijdelijk op de redactie rondliepen – vooral aanvielen op de hapjes, greep menig redactielid samen met mij naar de papieren troost. En vervolgens naar de champagne. Ik beweer niet dat ik mijn zorgen wegdrank, maar het hielp wel tegen het ergste zeer.

Desondanks deed ik mijn stinkende best om te lachen bij het in ontvangst nemen van de enorme hoeveelheid afscheidscadeaus. Ze hadden alles uitgezocht op nut voor mijn komende avontuur: een grote (echt gigantische) koffer, een paar stevige schoenen en een tegoedbon voor vijf zelf uit te kiezen verzorgingsproducten. Deze werden door fabrikanten toegestuurd en onder alle medewerkers verloot in een halfjaarlijkse tombola, maar ik kreeg omdat ik wegging de eerste keus en mocht me in

het voorraadhok van de beautyredacteuren vergapen aan de dure producten. Ik koos één superdure pot crème en een grote fles parfum, voor de rest hield ik me in. Er moest wel iets overblijven voor de tombola.

Na de hausse gaf Nora me nog een klein pakje. Ze hield het zelf ook niet droog toen ik het uitpakte. Het was een haarelastiek met een Nederlandse vlag erop, waarmee ik mijn haar meteen samenbond. ‘Ik ga je zo vreselijk missen hier,’ zei ze. ‘Kom je nog eens bij ons langs?’

‘Dat doe ik absoluut.’ Ik pinkte een traantje weg met een verse tissue. ‘Zeker weten. En jij bent de eerste die een heel dikke knuffel van me krijgt.’

‘Nu?’

‘Als jij dat wilt, natuurlijk.’ We omhelsden elkaar en in die knuffel deden we nog eens allerlei beloftes aan elkaar. Dat we zouden schrijven en mailen en bij elkaar op bezoek zouden komen. Dat we elkaar nooit zouden vergeten. Beloftes die we misschien wel en misschien ook niet na zouden komen. Maar wat ermee gebeurde maakte niet uit; het was precies wat we van elkaar wilden horen en dat was genoeg.

Ik nam een flinke slok champagne, waarmee ik alweer mijn vierde glas van de middag leegde. Het lege glas zette ik op een tafeltje en ik zette mijn feestgezicht op.

’s Avonds vertelde ik, zittend op een volle verhuisdoos en met een pizzadoos op mijn schoot, over mijn afscheidsfeestje. Michelle had het hare op dezelfde dag gehad, want ook zij had een sloot vakantiedagen over die ze bij haar zelfgekozen ontslag opnam. Ze vertelde over het toneelstukje dat haar directe collega’s over haar en het bedrijf opvoerden. Iedereen mocht het masker met Michelles gezicht erop even dragen, waardoor alle acteurs de kans kregen om haar karakteristieke stem na te doen. Michelle ontkende het bij laag en – vooral – bij hoog, maar ze had nu eenmaal een opvallende stem: minstens een octaaf hoger dan ik en daardoor schijnbaar altijd enthousiast.

Haar ogen werden vochtig toen ze de lovende woorden van haar collega’s navertelde, maar ze realiseerde zich ook dat het

beter was dat ze wegging. Ze had daar alles gedaan wat ze kon doen zonder overwerkt te raken.

Binnen een week waren we allebei losgekomen van ons werk. Het was heel raar om te merken hoe iets waar we jaren voor hadden gezwoegd, zo makkelijk en snel uit onze levens verdween. Door alles wat er in die ene week gebeurd was, leek die trouwens een stuk langer. We hadden de woningstichting gebeld – wij waren van die geluksvogels die voor een spotprijs een appartement huurden terwijl we allebei een bovenmodaal salaris ontvingen – en de huur opgezegd. Al het grote meubilair stond bij de kringloopwinkel in het vlakbij gelegen buurtwinkelcentrum. Het waren toch maar tweedehandsjes en bouwpakketten van Ikea en consorten. De dozen met kleine persoonlijke dingen konden we later in de week naar Michelles moeder brengen. Zij had een garage maar geen auto en vond het geen probleem dat de schaarse visite die ze ontving, in het vervolg zijn bolide op de oprit moest stallen.

We hadden alles geregeld. Ook het reisplan voor ons vertrek over twee weken was rond. We zouden met de Thalys reizen omdat Michelle dat graag wilde en in Antwerpen opgepikt worden door iemand van de commune. Deze wetenschap gaf ons allebei behoorlijk de kriebels. We gingen, het was definitief. Naar België om ons aan te sluiten bij een commune waar we bijna niets van wisten. Ik wist niet eens de naam van het dorpje waar de commune was. Zoiets ondoordachts deden bewuste levende, doelgerichte vrouwen als wij normaal gesproken niet. Maar deze situatie was niet normaal, en dus deden we het wel.

Ik vond ons behoorlijk stoer. Mijzelf, maar vooral Michelle. Zij was niet ontslagen, zij had haar baas de bons gegeven. Haar leidinggevende smeekte haar nog om haar keuze te overdenken. Per e-mail weliswaar, dus hoe serieus ze dit moest nemen wist ze niet, maar haar besluit stond hoe dan ook vast. Als Michelle haar zinnen ergens op zette, kwam er niets meer tussen.

Hilde had in de tussentijd het krantenartikel over de commune teruggevonden en me daar een kopie van gegeven. Ik las het, het was opgebouwd aan de hand van interviews met twee Nederlanders die erheen gingen. Op zich klonk het goed: vers

eten, leuke mensen, mooie omgeving. Maar ik had vaker meege-
maakt dat een hoog aangeprezen accommodatie bij aankomst
waardeloos was, dus ik was heel voorzichtig met mijn enthousi-
asme, zodat het alleen maar mee kon vallen.

Toch begon ik er steeds meer zin in te krijgen. De natuur
scheen prachtig te zijn waar wij heen gingen en de commune was
gelegen op een van de zonnigste plekjes in België. Daar kreeg ik
bij voorbaat al een goed humeur van, dus dat kon alvast niet fout
gaan.

Verder was ik vooral heel dankbaar dat Michelle met me mee
ging. Ze wilde er niets van horen, maar ik bleef haar bedanken
voor haar morele steun. Zonder haar had ik nog steeds zitten
mokken over het verlies van mijn baan. Dan had ik een uitkering
moeten aanvragen en naar het werkbedrijf gemoeten. En ieder-
een wist wat een treurige bedoening het daar was. Nee, dan ging
ik veel liever naar België, al was het dan om met een groep hip-
pies samen te wonen.

Het goede nieuws was dat ik er geld voor kreeg. Vlak voor
mijn afscheid had ik met Hilde het columnistcontract doorge-
nomen. Ik ondertekende het met plezier. Mijn stukjes leverden
me per maand duizend euro op. ‘Heel redelijk aangezien er bui-
ten de schrijftijd ook veel researchtijd in zit,’ vond Hilde. Voor
mij was het contract riant. Omdat ik geen kosten had – de com-
mune was zelfvoorzienend en vroeg dus alleen inzet van de
leden, geen geld – kon ik met mijn inkomsten een heel fijn spaar-
potje opbouwen. Of ik ging ermee shoppen in Antwerpen. Wat
ik ook deed, ik had het beter voor elkaar dan ik had durven dro-
men toen ik hoorde dat ik mijn baan kwijt was. Veel beter.

‘Ik heb zin om die spullen bij mijn moeder te dumpen en
gewoon te gaan,’ verzuchtte Michelle. ‘Het duurt nog zo lang!’

‘Je hebt het net zo te pakken als ik. Maar we hebben de laatste
twee weken echt nodig. Anders blijven er allemaal losse eindjes
liggen. Je kunt de zaakjes beter goed geregeld hebben voor je
vertrekt.’

‘Weet ik ook wel. Ik geniet gewoon van de voorpret. Ik ben
enthousiast over álles wat met onze verhuizing te maken heeft.
Moet je kijken wat ik vandaag gekocht heb.’ Ze pakte er een tasje

van de boekhandel bij. ‘Een Lonely Planet over België.’

‘Oké... Jij hebt het officieel zwaarder te pakken dan ik,’ gaf ik toe, en hierop barstte Michelle in lachen uit. Ik liet de lege pizzadoos zomaar ergens op de grond glijden en verloor me samen met haar in een bevrijdende lachbui.

Petra Kruijt

Twijfels *over* België

Tijdschriftjournaliste Stella is supertrots op zichzelf na een interview met Johnny Depp. Maar eenmaal terug op de redactie wacht haar een domper: haar contract wordt niet verlengd. In plaats daarvan mag ze columniste worden... vanuit België!

Stella voelt er helemaal niks voor om haar leven overhoop te gooien, totdat haar huisgenootje haar overhaalt... en ook meegaat. De twee zeggen de huur van hun Amsterdamse appartement op en vertrekken naar België. Stella vestigt zich met een verborgen agenda in een commune. Ze houdt haar identiteit als columniste strikt geheim terwijl ze steeds beter contact krijgt met de communebewoners. Ze kan niet tussen haar twee werelden kiezen, maar hoe lang houdt ze dit dubbelleven vol?

Petra Kruijt (1987) is freelance journaliste en schrijfster. Voor haar debuut *Gemma & partners* kreeg ze uitsluitend positieve recensies.

De pers over *Gemma & partners*:
‘Een soort sprookje voor twintigers. Ontzettend leuk om te lezen.’ [20something.nl]

‘Een prettig en vlot geschreven verhaal met leuke onverwachte wendingen.’

[NBD | Biblion]

NUR 301

ISBN 978-90-5977-550-3

9 789059 775503

Zomer & Keuning

www.nederlandsechicklit.nl